

Hallituksen esitys Eduskunnalle laiksi keskusmetsälautakunnista ja metsälautakunnista

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan uudistettaviksi säännökset, jotka koskevat yksityismetsätalouden edistämistä ja valvonnasta sekä metsänparannuslain toimeenpanotehtävistä huolehtivia keskusmetsälautakuntia ja piirimetsälautakuntia. Esityksen mukaan piirimetsälautakunnat ja keskusmetsälautakuntien metsänparannuspiirit yhdistettäisiin metsälautakunniksi. Metsänparannustoiminnan ohjaus- ja valvontasuhteita selkiinnytettäisiin. Keskusmetsälautakuntien ja metsälautakuntien päättävien toimielimien nimet ja kokoonpanoa

uudistettaisiin. Kunnanmetsälautakunnat korvataisiin katselmustoimikunnalla yksityismetsälain ja metsänparannuslain mukaisissa katselmuksissa. Esityksessä on lisäksi säännös metsätaloussuunnitelmaan sisältyvien tilakohtaisten tietojen salassapidosta.

Esitys liittyy eduskunnalle samanaikaisesti annettavaan hallituksen esitykseen metsänparannuslaiksi. Laki on tarkoitettu tulemaan voimaan 1 päivänä heinäkuuta 1986.

YLEISPERUSTELUT

1. Nykyinen tilanne

Keskusmetsälautakuntia ja piirimetsälautakuntia ja niiden tehtäviä koskevat perussäännökset sisältyvät vuoden 1968 alusta voimaan tulleisiin metsälautakunnista annettuun lakiin (411/67), yksityismetsälakiin (412/67) ja metsänparannuslakiin (413/67). Niiden mukaan keskusmetsälautakuntien ja piirimetsälautakuntien tehtävänä on yksityismetsätalouden kaikinpuolinen edistäminen, yksityismetsälain noudattamisen valvonta ja metsänparannuslaissa säädettyjen tehtävien hoitaminen. Metsälautakunnat voivat harjoittaa säännösten mukaan tarpeellisessa laajuudessa metsäpuiden siementen keräystä sekä siemen- ja taimituotantoa.

Keskusmetsälautakuntia on kaksi, Keskusmetsälautakunta Tapio suomenkielistä ja Centralskogs nämnden Skogskultur ruotsinkielistä aluetta varten. Keskusmetsälautakuntien osia ovat kenttäorganisaatioina toimivat metsänparannuspiirit,

joista 14 on suomenkielisiä ja 2 ruotsinkielisiä. Keskusmetsälautakunnat ovat metsähallituksen valvonnan alaisia.

Yksityismetsätalouden piirihallinto muodostuu 17 suomenkielisestä ja 2 ruotsinkielisestä piirimetsälautakunnasta. Piirimetsälautakunnat ovat asianomaisen keskusmetsälautakunnan valvonnan ja ohjauksen alaisia. Metsänparannusasetuksen (113/68) 28 §:n mukaan metsähallitus antaa ohjeita keskusmetsälautakunnille ja piirimetsälautakunnille metsänparannustoimintaa koskevien tehtävien hoitamisesta.

Keskusmetsälautakunnat ja piirimetsälautakunnat ovat lain määrittelemissä puitteissa itsehallinnollisia organisaatioita, mikä tarkoittaa ennen muuta oikeutta määrätä enemmistö lautakuntien ylintä päätösvaltaa käyttäviin luottamusmieselimiin ja valita lautakuntien toimihenkilöt.

Piirimetsälautakuntaa avustaa kuhunkin kuntaan asetettu kunnanmetsälautakunta. Käytännössä kunnanmetsälautakuntien tehtävät ovat ra-

joittuneet yksityismetsälain noudattamisen valvontaan.

Yksityismetsätalouden piirihallintotehtäviä hoitaa edeltä ilmenevän mukaisesti kaksi erillistä organisaatiota, keskusmetsälautakuntien metsänparannuspiirit ja piirimetsälautakunnat. Niiden hallinnollinen asema ja päätöksentekotapa ovat erilaiset sen vuoksi, että metsänparannuspiiri on osa keskusmetsälautakuntaa, kun taas piirimetsälautakunta toimii säännösten määrittelemissä puitteissa itsehallintoperiaatteella keskusmetsälautakunnan ohjauksen ja valvonnan alaisena. Niiden tehtävät eroavat toisistaan pääpiirteissään siten, että metsänparannuspiirit hoitavat metsänparannuslain mukaiset ojitukset, tienrakennukset ja peruslannoitukset, kun taas yksityismetsälain valvonta, metsätalouden suunnittelu, taimituotanto- sekä neuvonta- ja koulutustehtävät sekä osa metsänparannusasioista kuuluvat piirimetsälautakunnille. Tehtävien päällekkäisyyttä esiintyy lähinnä metsänparannustoiminnassa.

Piirimetsälautakuntien toimintapiirit poikkeavat jossakin määrin nykyisten läänien alueista noudattaen luontaisten talousalueiden rajoja. Tilanne on samantapainen metsänparannuspiirien kohdalla. Piirimetsälautakuntien ja metsänparannuspiirien eri lukumäärästä puolestaan johtuu, että niiden toiminta-alueet eroavat toisistaan Helsingin metsänparannuspiirin käsittäessä Lounais-Suomen ja Uudenmaan—Hämeen piirimetsälautakuntien, Lahden metsänparannuspiirin Etelä-Karjalan ja Itä-Hämeen piirimetsälautakuntien sekä Mikkelin metsänparannuspiirin Etelä-Savon ja Itä-Savon piirimetsälautakuntien toimintapiirit. Kymmenen metsänparannuspiirin ja piirimetsälautakunnan toimitilat sijaitsevat samoissa rakennuksissa.

Ylintä päätösvaltaa keskusmetsälautakunnissa ja piirimetsälautakunnissa käyttävät neljäksi vuodeksi kerrallaan asetetut luottamusmiehet, joilla on samat nimet kuin organisaatioillakin eli keskusmetsälautakunta ja piirimetsälautakunta. Keskusmetsälautakuntaan kuuluu yhdeksän jäsentä. Maa- ja metsätalousministeriö määrää heistä neljä. Muista jäsenistä neljä valitsee suomenkielistä aluetta varten olevaan keskusmetsälautakuntaan kokous, johon osallistuu kaksi valittua jäsentä kustakin asianomaisesta piirimetsälautakunnasta, sekä ruotsinkielistä aluetta varten olevaan keskusmetsälautakuntaan kokous, johon osallistuvat asianomaisten piirimetsälautakuntien valitut jäsenet. Yhdeksäs jäsen on keskusmetsälautakunnan johtaja. Piirimetsälautakunnassa puolestaan on seitsemän jäsentä. Kolme heistä

määrää metsähallitus ja neljä valitsee kokous, johon osallistuu kaksi edustajaa kustakin asianomaisen piirimetsälautakunnan toimintapiirin metsänhoitoyhdistyksestä. Keskusmetsälautakuntaan määrättävistä jäsenistä kahden tulee edustaa metsäteollisuutta ja kahden metsätyöntekijöitä sekä piirimetsälautakuntaan määrättävistä puolestaan yhden metsäteollisuutta ja yhden metsätyöntekijöitä. Määrättävien jäsenten tulee olla metsäteollisuuden sekä edustavimman metsätyöntekijöiden järjestön ehdottamia.

Päätösten toimeenpanosta huolehtivat lautakuntien valitsemat toimihenkilöt. Lautakuntien jäsenet ja toimihenkilöt toimivat lainvalvontatehtävissä sekä varojen käytössä ja hoidossa virkamiesten vastuulla.

Metsälautakuntien palveluksessa oli vuonna 1984 1741 toimihenkilöä, joista keskusmetsälautakuntien keskusyksiköissä 142, metsänparannuspiireissä 725 ja piirimetsälautakunnissa 869.

Keskus- ja piirimetsälautakuntien toiminta rahoitetaan pääosin valtion varoin ja osin toimituksista perittävillä maksuilla. Valtionapu metsälautakunnille oli vuonna 1984 kaiken kaikkiaan 155,6 miljoonaa markkaa, mikä kattoi 91,7 prosenttia lautakuntien kokonaismenoista. Piirimetsälautakuntien valtionapu oli 100,1 miljoonaa markkaa. Metsänparannuspiirien menot olivat 43,3 miljoonaa markkaa, mikä katetaan kokonaissuudessaan valtion varoin. Taimituotanto ja julkaisutoiminta rahoitetaan näistä toiminnoista saatavilla tuloilla.

2. Lainsäädännön kehittämisen tarve ja ehdotukset

Voimassa oleva laki metsälautakunnista on osittain vanhentunut ja lakiteknisesti puutteellinen sekä sisältää säännöksiä, jotka luontevammin kuuluvat asetukseen. Tämän vuoksi metsälautakunnista ehdotetaan säädettäväksi uusi laki.

Yksityismetsätalouden kokonaisorganisaatio on moniportainen ja siitä syystä toiminnallisesti kankea. Yksityismetsätalouden tehtäviä hoitavat piirimetsälautakunnat ja niiden rinnalla keskusmetsälautakuntien metsänparannuspiirit, keskusmetsälautakunnat, joita on kaksi sekä metsähallitus ja maa- ja metsätalousministeriö. Mainittujen organisaatioiden ohella yksityismetsätalouden tehtäviä hoitavat myös metsänhoitoyhdistykset, jotka ovat metsänomistajien yhteenliittymiä ja joista säädetään metsänhoitoyhdistyksistä anne-

tulla lailla (558/50). Organisaation yksinkertaistamiseksi ehdotetaan keskusmetsälautakuntien metsänparannuspiirit ja piirimetsälautakunnat yhdistettäväksi metsälautakunniksi, mikä merkitsee osauudistusta organisaation kehittämistyössä. Asetuksella on tarkoitus toteuttaa eräitä toiminnallisia uudistuksia, jotka vähentäisivät hallinnon moniportaisuutta. Keskusmetsälautakuntien ja metsälautakuntien toimintaa ja taloutta koskevat suunnitteluasiakirjat toimitettaisiin metsähallituksen sijasta suoraan maa- ja metsätalousministeriöön. Metsähallitus ei myöskään enää vahvistaisi lautakuntien työjärjestyksiä. Mainituissa asioissa metsähallitus säilyisi kuitenkin lausunnonantajana. Muita metsähallinnon kehittämisehdotuksia sisältyy samanaikaisesti annettavaan metsänparannuslakiesitykseen.

Organisaatiouudistus parantaisi käytännössä toiminnan johtamisedellytyksiä ja mahdollisuuksia suunnata voimavaroja lautakunnan alueella tärkeimpinä pidettäviin tarkoituksiin, kuten metsätalouden suunnitteluun sekä metsänparannustoimintaa koskevien asioiden hoitoon ja valvontaan. Tämä seikka sekä erillään toimivien yksiköiden yhdistäminen loisivat myös yksityismetsätalouden edistämiseksi nykyistä suotuisammat edellytykset. Yhdistämällä tehostettaisiin toimintaa siten, että valtion varoin palkattua henkilöstöä lisäämättä metsälautakunnat voisivat hoitaa niille viime vuosina osoitetut uudet tehtävät. Samalla poistettaisiin tehtävien hoidon päällekkäisyys piiritasolla.

Kahden keskusmetsälautakunnan olemassaolon sijaan on katsottu edelleen perustelluksi lähinnä kielipoliittisista syistä. Vaikka hallinnon ja toiminnan kehittämisen kannalta keskusmetsälautakuntien yhdistäminen saattaisi olla paikallaan, ei siitä saatavia taloudellisia ja muitakaan hyötyjä ole katsottu sellaisiksi, että yhdistämiseen niidenkään vuoksi tulisi ryhtyä. Yhteistoiminnan kehittäminen on kuitenkin tarpeellista ja tähän liittyvää selvitystyötä on tarkoitus tehdä lähivuosina.

Valtion varoin toteutettavan metsänparannustoiminnan ohjausta ja valvontaa koskevat säännökset ovat nykyisessä lainsäädännössä puutteelliset. Niiden kehittämistarve korostuu, kun metsänparannusasioita koskevaa toimivaltaa ehdotetaan siirrettäväksi metsähallitukselta ja keskusmetsälautakunnilta metsälautakunnille tämän esityksen kanssa samanaikaisesti annettavassa metsänparannuslakiehdotuksessa.

Voimassa olevan metsälautakuntalain mukaan keskusmetsälautakunnat ovat metsähallituksen

valvonnan alaisia. Piirimetsälautakunnat puolestaan ovat keskusmetsälautakuntien ohjauksen ja valvonnan alaisia.

Metsänparannuslain mukaan metsähallituksen tehtäviin kuuluu metsänparannustoiminnan yleinen johto ja valvonta. Asetuksen nojalla metsähallitus antaa tarkempia määräyksiä keskusmetsälautakunnille ja piirimetsälautakunnille kuuluvien metsänparannustehtävien hoitamisesta.

Metsälautakuntia ja metsähallitusta koskevien toimivaltasäännösten erilaisuus metsälautakuntalaissa ja metsänparannuslaissa on aiheuttanut epäselvyyttä ja vaikeuttanut metsänparannusasioiden hoitoa. Epäselvyyden poistamiseksi esitetään lakiehdotuksessa säädettäväksi, ettei sitä sovelleta metsänparannustoimintaa koskeviin toimivaltasuhteisiin, joista säädettäisiin metsänparannuslaissa.

Keskus- ja piirimetsälautakuntien päättävien luottamusmieselinten ja itse organisaatioiden samannimisyys on ollut omiaan aiheuttamaan sekaannusta, minkä vuoksi keskus- ja piirimetsälautakunnat hallintoeliminä ehdotetaan muutettaviksi johtokunniksi.

Keskusmetsälautakuntien ja metsälautakuntien tehtävät metsälakien valvonnassa ja metsänparannustoiminnassa ovat luonteeltaan julkisoikeudellisia tehtäviä, joita tavallisesti hoitavat valtion viranomaiset. Kun lisäksi metsälautakuntien tehtäviä ja toimivaltaa metsänparannusasioissa on tarkoitus lisätä, on tarpeellista tarkistaa lautakuntien luottamusmieselinten, ehdotuksen mukaisen johtokuntien kokoonpanoa. Keskusmetsälautakuntien johtokuntiin esitetään lisättäväksi yksi valtion edustaja. Metsänomistajien suhteellisen edustuksen säilyttämiseksi ehdotetaan metsänomistajien edustajia johtokunnassa lisättäväksi yhdellä. Metsälautakuntien johtokuntien jäsenien lukumäärä ehdotetaan nostettavaksi seitsemästä kahdeksaan, joista kaksi tulisi olemaan valtion edustajia.

Metsänomistajien edustajien valintamenettelyä keskusmetsälautakuntien johtokuntiin ehdotetaan muutettavaksi siten, että valtioneuvosto määrää heidät kummankin kielialueen edustavimman metsänomistajajärjestön esityksestä, jolloin valintamenettely vastaa johtokuntaan kuuluvien muiden etujärjestöjen edustajien valintaa. Metsälautakuntien johtokuntien valintamenettely säilyisi ennallaan.

Piirimetsälautakuntia avustamaan kuhunkin kuntaan asetettujen kunnanmetsälautakuntien merkitys on jäänyt vähäiseksi. Lautakuntien tehtävät ovat rajoittuneet yksityismetsälain ja met-

sänparannuslain mukaisiin katselmuksiin. Niillä ei ole ollut edellytyksiä hoitaa metsätaloudellisia tehtäviä kunnallishallinnossa muun muassa valmistelevan henkilökunnan puuttuessa. Käytännössä metsätaloudellista yhteydenpitoa kunnan toimintaan hoitavat metsänhoitoyhdistykset. Kunnalliset keskusjärjestöt ja Maataloustuottajain Keskusliitto ovat antaneet yhteisen suosituksen tästä yhteistyöstä. Tämän vuoksi metsälautakunnista annetun lain nojalla asetetut kunnanmetsälautakunnat ehdotetaan lakkautettaviksi ja korvattaviksi kunkin metsälautakunnan alueelle perustettavalla katselmustoimikunnalla. Asetuksella säädettäisiin toimikuntien kokoonpanosta, asettamisjärjestyksestä ja toiminnasta muutoin.

Voimassa olevassa lainsäädännössä ei ole säädetty metsätaloussuunnittelulla saatujen tietojen salassapidosta. Suunnittelun lisääntymisen myötä tarve asian järjestämiseen lainsäädäntöteitse on kasvanut. Sisältäväthän esimerkiksi tilakohtaiset suunnitelmat sellaisia metsätaloudenharjoittajan taloutta ja liiketoimintaa koskevia tietoja, joita vastaavat muissa yhteyksissä kuuluvat liikesalaisuuden piiriin. Kun metsätaloussuunnittelua toteutetaan pääosin julkisin varoin, ei kaikkia suunnittelutietoja kuitenkaan ole syytä säätää salaisiksi, koska niitä voidaan käyttää hyväksi muun muassa metsäpolitiikan suunnittelussa. Tällaisia tietoja ovat esimerkiksi alueelliseen suunnitteluun sisältyvät tiedot sekä erilaiset tietoyhdistelmät ilman tilakohtaista yksilöintiä.

3. Valmisteluvaiheet ja aineisto

3.1. Aikaisemmat ehdotukset metsälautakuntien kehittämiseksi

Vuosina 1967 ja 1968 toteutetun metsähallinnon organisaatiouudistuksen jälkeen metsähallinnon kehittämistä ovat selvittäneet yksityismetsätalouden paikallisorganisaation järjestelytoimikunta (komiteanmietintö 1973:71) ja metsätalouden hallintokomitea (komiteanmietintö 1975:6).

Yksityismetsätalouden paikallisorganisaation järjestelytoimikunta ehdotti, että metsänparannuspiirit yhdistettäisiin piirimetsälautakuntiin. Toimikunta teki ehdotukset myös piirimetsälautakunnan organisaatiosta ja tehtäväjaosta, metsänparannussuunnitelmien laatimis- ja hyväksymisenettelystä, metsänparannusvarojen tilityksestä sekä keskusmetsälautakuntien organisaation tarkistamisesta. Toimikunnan ehdotukset eivät johtaneet toimenpiteisiin, vaan metsätalouden

hallintokomitea ryhtyi vuonna 1973 selvittämään metsähallinnon organisoimista lukuunottamatta maa- ja metsätalousministeriötä.

Metsätalouden hallintokomitea oli erityisesti yksityismetsätalouden hallinnon kehittämisestä siinä määrin erimielinen, että komitean mietintöön sisällytettiin kolme vaihtoehtoista kehittämisehdotusta. Komitea ehdotti metsähallinnon organisaation säilyttäväksi päärakenteeltaan ennallaan. Merkittävimmät metsälautakuntia koskevat muutosehdotukset koskivat keskusmetsälautakuntien yhdistämistä.

Komitean vähemmistön rinnakkaisehdotuksessa metsähallinto ehdotettiin muutettavaksi kokonaan metsähallituksen alaiseksi valtion organisaatioksi.

Komitean puheenjohtajan sovitteluehdotuksen mukaan metsänparannuspiirit olisi muutettu suoraan metsähallituksen alaiseksi valtion piirorganisaatioksi ja keskusmetsälautakuntien metsänparannustehtävät siirretty valtion metsähallinnolle. Keskus- ja piirimetsälautakuntien taimi- ja siementuotanto ehdotettiin keskitettäväksi erilliseksi itsekannattavuuden periaatteella toimivaksi yksiköksi.

3.2. Valtiontilintarkastajain huomautukset

Valtiontilintarkastajat ovat useamman kerran kiinnittäneet huomiota metsähallinnon uudistamistarpeeseen mm. toimintojen päällekkäisyyden välttämiseksi ja tehokkuuden lisäämiseksi. Valtiontilintarkastajat ovat korostaneet keskusmetsälautakuntien metsänparannuspiirien ja piirimetsälautakuntien yhdistämisen tarpeellisuutta sekä metsähallintoon syntyneen liiallisen ja asenteellisen virkavaltaisuuden poistamista.

3.3. Esityksen perusta

Esitys perustuu pääosin metsätalouskomitean (komiteanmietintö II 1981:67) sekä sen työtä jatkaneen työryhmän ja johtoryhmän ehdotuksiin. Nämä ehdotukset, erityisesti metsälautakuntien, mutta myös metsähallinnon kehittämisestä laajemmin, voidaan kiteyttää seuraavaan:

— maa- ja metsätalousministeriön asemaa metsäpolitiikan suunnittelussa ja johtamisessa vahvistetaan tarkistamalla ministeriön ja metsähallituksen sekä jossakin määrin myös ministeriön ja keskusmetsälautakuntien tehtäviä ja keskinäisiä toimivaltasuhteita,

— metsähallituksen roolia metsänparannustoiminnan valvonnassa selvennetään,

— piirimetsälautakunnat ja metsänparannuspiirit yhdistetään metsälautakunniksi, joiden toimivaltaa metsänparannusasioissa lisätään,

— keskusmetsälautakuntien ja metsälautakuntien ylintä päätösvaltaa käyttävät luottamusmiehet muutetaan johtokunniksi ja niiden kokoonpanoon lisätään valtion edustus,

— metsälautakuntien aluejakoa kehitetään nykyistä paremmin läänien alueita vastaaviksi,

— kunnanmetsälautakunnat lakkautetaan ja yksityismetsälaissa tarkoitetut katselmukset annetaan kunkin metsälautakunnan toimintapiiriin asetettavalle katselmustoimikunnalle.

4. Lausunnonantajat

Tärkeimmät lausunnonantajat metsätaloustoimikomitean ehdotuksista olivat valtiovarainministeriö, kauppa- ja teollisuusministeriö, työvoimaministeriö, metsähallitus, metsäntutkimuslaitos, Keskusmetsälautakunta Tapio, Centralskogsnämnden Skogskultur, Helsingin yliopiston maatalousmetsätieteellinen tiedekunta, Maataloustuottajain Keskusliitto, Suomen Metsäteollisuuden Keskusliitto, Maaseututyöväen Liitto, Metsäalan Toimihenkilöliitto, Koneurakoitsijoiden Liitto, Suomen Yksityismetsänomistajain Keskusliitto, kuntien keskusjärjestöt sekä puolueista Kansallinen Kokoomus, Keskustapuolue, Svenska folkpartiet ja Suomen Sosialidemokraattinen Puolue.

Pääosa lausunnonantajista on katsonut piirimetsälautakuntien ja metsänparannuspiirien yhdistämisen järkeistävän nykyistä toiminnallisesti päällekkäistä järjestelmää. Lisäksi on pidetty tärkeänä maa- ja metsätalousministeriön, metsähallituksen ja keskusmetsälautakuntien roolien ja tehtävien selkiinnyttämistä toisiinsa nähden yksityismetsätalouden asioissa. Lautakuntien johtokuntien jäsenten nimittämismenettelystä ja osin kokoonpanosta on esitetty eriäviä mielipiteitä.

5. Esityksen organisatoriset vaikutukset

Esityksen mukaisesti 19 piirimetsälautakuntaa ja 16 keskusmetsälautakuntien metsänparannuspiiriä yhdistetään keskenään metsälautakunniksi, joita tulisi olemaan 19. Uuden organisaation tehtävät muodostuvat lautakuntien ja piirien aikaisemmista tehtävistä. Metsälautakuntien toimi-

valtaa metsänparannushankkeissa ehdotetaan lisättäväksi tämän esityksen kanssa samanaikaisesti annettavassa metsänparannuslakiesityksessä. Sen mukaan metsänparannushankkeiden rahoituspäätökset tehtäisiin metsälautakunnissa. Yhdistäminen parantaa metsälautakuntien toimintaedellytyksiä hallinnollisten asioiden järkeistämisen ohella sikäli, että aikaisemmin erillään toimineiden organisaatioiden ja metsäammattimiesten tietoa ja taitoa voidaan käyttää nykyistä tarkoituksenmukaisemmin keskitetyn johdon alaisena. Organisaatiouudistus ja sanottu toimivallan siirto vaikuttaisivat myös metsähallituksen ja keskusmetsälautakuntien asemaan ja tehtäviin.

Keskusmetsälautakuntien asema muuttuisi sikäli, että ne eivät enää käsitteisi metsänparannustöiden hankekohtaisia suunnitelmia ja rahoitushakemuksia. Tämä merkitsee tehtävien vähenemistä ja muun muassa mahdollisuutta keskusmetsälautakuntien voimavarojen siirtämiseen metsälautakuntiin. Henkilömääränä vapautuvan työpanoksen arvioidaan olevan 10—15. Näiltä osin tarvittavat järjestelyt on tarkoitettu esittämään vuoden 1987 tulo- ja menoarviossa.

Metsähallituksen ja keskusmetsälautakuntien toimivaltasuhteet säilyisivät ennallaan lukuunottamatta metsänparannustoimintaa. Metsänparannuslaissa on tarkoitus säätää, että metsähallitus antaa metsänparannustoimintaa koskevat ohjeet ja valvoo metsänparannustoimintaa.

Keskusmetsälautakunnat ohjaisivat ja valvoisivat edelleen metsälautakuntien toimintaa. Metsänparannusasioissa keskusmetsälautakuntien ohjaus tarkoittaisi lähinnä metsänparannushankkeiden käytännön toteuttamiseen liittyvien ohjeiden antoa ja ohjausta sekä vastuuta koulutustoiminnasta.

Metsälautakuntien toimintapiirit samoin kuin keskusmetsälautakuntien toiminta-alueet määräisi entiseen tapaan valtioneuvosto. Metsälautakuntien toimintapiirit on tarkoitus saattaa vastamaan nykyistä paremmin lääninrajoja.

Piirimetsälautakuntien ja metsänparannuspiirien palveluksessa oleva henkilökunta voisi jatkaa uudistetussa organisaatiossa. Myöskään henkilökunnan etuuksia ei huononnettaisi. Toimihenkilöt siirtyisivät toimia haettavaksi julistamatta uusiin toimiinsa. Organisaatiouudistuksen yhteydessä on tavoitteena henkilöstön uudelleenorganisointi siinä määrin, ettei keskipitkällä aikavälillä olisi tarvetta lisätä metsälautakuntien henkilöstön määrää muun muassa uusien tehtävien johdosta. Entisistä tehtävistään mahdollisesti vapau-

tuvaa henkilöstöä pyritään kohdentamaan viime vuosina laajentuneisiin tehtäviin.

Määräykset uuden metsälautakunnan sisäisestä tehtävien jaostajasta ja toimivallasta annettaisiin työjärjestyksessä, jonka perusteet maa- ja metsätalousministeriö vahvistaisi. Työjärjestyksessä on tarkoitus muun muassa määrätä, että metsänparannusasioita hoidettaisiin metsälautakunnassa omana toiminnallisena kokonaisuutenaan.

Piirimetsälautakuntien ja metsänparannuspiirien erillään olevat toimitilat pyritään sopivan aikataulun puitteissa yhdistämään. Tätä varten selvitetään muun muassa, tarvitaanko uusien toimitilojen hankkimiseksi valtion panostusta.

6. Esityksen taloudelliset vaikutukset

Esityksellä ei ole kovin merkittäviä taloudellisia vaikutuksia. Valtion menot supistuvat piirimetsälautakuntien ja metsänparannuspiirien yhdistämisen pienentäessä hallintomenoja. Yhdistämisen avulla on henkilöstön käyttöä mahdollista tehostaa siinä määrin, että metsälautakuntien nykyiset tehtävät voidaan kohtuullisesti hoitaa henkilöstön tämänhetkellä kokonaismäärällä.

Metsälautakunnat voivat yhtenä organisaationa ohjata henkilöstöä muuttuvien tehtävien mukaan ja tehostaa mm. metsätaloussuunnittelua. Organisaatiojärjestelyllä voidaan lisäksi vähentää toimisto-, tietojenkäsittely- yms. menojen kasvupainetta.

Hallintomenojen säästöksi arvioidaan 2—3 milj. markkaa kuluvan vuosikymmenen aikana. Mahdollisuus käyttää henkilöstöä nykyistä tarkoituksenmukaisemmin merkitsee arviolta 40—50 toimen uudelleenkohdentamista 1980-luvulla. Näin voidaan välttää 5—6 milj. markan palkkausmenojen lisäystarve.

7. Muita esitykseen vaikuttavia seikkoja

Esitys on osa metsätalouden lainsäädäntöä koskevaa laajempaa uudistamistyötä. Se liittyy samanaikaisesti eduskunnalle annettavaan hallituksen esitykseen metsänparannuslaiksi. Kokonaiskuvan kannalta ja erityisesti metsätalouden eri organisaatioiden tehtävien ja toimivallan järjestyttämiseksi toisiinsa nähden esitysten samanaikainen käsittely olisi perusteltua.

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

1. Lakiehdotuksen perustelut

1 §. Pykälässä määritellään tässä laissa tarkoitettua yksityismetsätalouden edistämistä ja valvontaa organisaatioita ja niiden yleistä tehtävää. Näitä organisaatioita ovat keskusmetsälautakunnat sekä nykyisistä piirimetsälautakunnista ja keskusmetsälautakuntien metsänparannuspiireistä muodostettavat metsälautakunnat. Kunnanmetsälautakunnat tähän lakiin perustuvina organisaatioina jäisivät niiden vähäisen merkityksen vuoksi kokonaan pois.

Keskusmetsälautakuntien ja metsälautakuntien yleistä tehtävää on määriteltävä lähes entisenlaisesti. Niille kuuluu ensinnäkin yksityismetsätalouden kaikinpuolinen edistäminen. Edistämällä tarkoitetaan muun muassa yksityismetsätalouden kehittämistä koskevien aloitteiden tekemistä, yk-

sityismetsätalouden suunnittelun edistämistä, koulutustoimintaa ja metsänomistajien neuvontaa. Yksityismetsälain noudattamisen valvonta olisi edelleen lautakuntien keskeisin valvontatehtävä. Koska muussakin lainsäädännössä, kuten metsänparannuslaissa ja verolainsäädännössä, lautakunnille on annettu valvontatehtäviä, on lainkohtaa tarkistettu vallitsevia olosuhteita vastaavaksi. Tämän vuoksi siinä säädetään yksityismetsälain noudattamisen valvonnan asemesta yksityismetsätaloutta koskevien lakien valvonnasta. Keskusmetsälautakunnat ja metsälautakunnat hoitavat valvontatehtäviä sen mukaan kuin siitä erikseen säädetään.

2 §. Lainkohdan mukaan keskusmetsälautakuntia olisi edelleen kaksi, toinen pääasiallisesti suomenkielistä ja toinen pääasiallisesti ruotsinkielistä aluetta varten.

Keskusmetsälautakuntien toiminta-alueet määräisi valtioneuvosto. Nykyisiä toiminta-alueita ei ole tarvetta tarkistaa.

Valtioneuvosto määräisi myös metsälautakuntien lukumäärän ja toimintapiirit. Metsälautakuntia on tarkoitus perustaa 19, joista 17 olisi suomenkielisiä ja 2 ruotsinkielisiä. Lukumäärä vastaisi nykyisten piirimetsälautakuntien määrää. Metsälautakuntien toimintapiirien kohdalta selvitetään, missä määrin niitä voidaan lähentää läänien rajoihin.

3 §. Keskusmetsälautakunnat olisivat edelleen metsähallituksen valvonnan alaisia ja metsälautakunnat nykyisten piirimetsälautakuntien tapaan keskusmetsälautakunnan ohjauksen ja valvonnan alaisia. Sanottua ei kuitenkaan sovellettaisi metsänparannustoimintaa koskeviin toimivaltasuhteisiin, joista säädettäisiin metsänparannuslaissa. Tämän lain kanssa samanaikaisesti annettavassa metsänparannuslakiehdotuksessa on tarkoitus säätää, että metsähallitus antaa metsänparannustoimintaa koskevat ohjeet ja valvoo metsänparannustoimintaa. Keskusmetsälautakuntien tehtävänä olisi metsähallituksen antamien ohjeiden puitteissa ohjata metsänparannustoimintaa sekä huolehtia sitä koskevien työmenetelmien kehittämisestä ja koulutuksesta.

Asetuksella on tarkoitus toteuttaa eräitä muita hallinnollisia muutoksia. Maa- ja metsätalousministeriö vahvistaisi keskusmetsälautakuntien vuotuisen toiminnan suuntalinjat ja metsähallituksen asemesta keskusmetsälautakuntien työjärjestyksen sekä metsälautakuntien työjärjestyksen perusteet. Mainituilla uusilla tehtävillä pyritään lisäämään ministeriön metsäpoliittisia ohjausmahdollisuuksia ja luomaan nykyistä paremmat edellytykset yksityismetsätalouden ja valtion metsätalouden yhteensovittamiseen.

4 ja 5 §. Keskusmetsälautakunnan ja metsälautakunnan nimet organisaatioina ja niiden ylintä päätösvaltaa käyttävien luottamusmieselinten nimet on katsottu tarkoituksenmukaiseksi erottaa toisistaan. Luottamusmieselimet olisivat keskusmetsälautakunnan ja piirimetsälautakunnan asemesta johtokuntia.

Kun lautakunnilla on huomattava määrä luonteeltaan julkisoikeudellisia tehtäviä ja erityisesti metsälautakuntien toimivaltaa metsänparannussioissa esitetään lisättäväksi nykyisestä, on katsottu tarpeelliseksi lisätä valtion edustus lautakuntien johtokuntiin. Keskusmetsälautakunnan johtokuntaan tulisi yksi valtion edustaja ja metsänomistajien suhteellisen edustuksen säilyttämiseksi myös heidän edustuksensa nousisi yhdellä. Kes-

kusmetsälautakunnan johtokunnan jäsenmäärä muuttuisi nykyisestä yhdeksästä yhteentoista. Kullakin jäsenellä olisi entiseen tapaan henkilökohtainen varajäsen. Keskusmetsälautakunnan johtaja olisi toimensa puolesta johtokunnan jäsen. Muut johtokunnan jäsenet varajäsenineen määräisi valtioneuvosto.

Metsänomistajia edustavien johtokunnan jäsenten nimittämismenettely muuttuisi siten, että valtioneuvosto määrää heidät kummankin kieli-alueen edustavimman metsänomistajien järjestön ehdottamista henkilöistä. Menettely vastaisi voimassa olevaa muiden etujärjestöjen edustajien määräämismenettelyä.

Metsälautakunnan johtokunnan jäsenmäärä nousisi nykyisestä seitsemästä kahdeksaan. Kaikki jäsenet henkilökohtaisine varajäsenineen määräisi maa- ja metsätalousministeriö. Jäsenistä kaksi edustaisi valtiota. Muista jäsenistä neljä olisi määrättävä asianomaisen metsälautakunnan toimintapiirissä toimivien metsänhoitoyhdistysten edustajien kokouksen, yksi edustavimman metsäteollisuuden järjestön ja yksi edustavimman metsätyöntekijöiden järjestön ehdottamista henkilöistä.

Johtokunnat valitsisivat itselleen puheenjohtajan ja varapuheenjohtajan, joiksi ei kuitenkaan voitaisi valita Keskusmetsälautakunnan johtajaa. Metsänomistajien aseman turvaamiseksi metsälautakunnan johtokunnan päätöksenteossa ehdotetaan säädettäväksi, että metsälautakunnan johtokunnan puheenjohtaja ja varapuheenjohtaja aina valittaisiin henkilöistä, joita asianomaisen piirimetsälautakunnan toimintapiirissä toimivien metsänhoitoyhdistysten edustajien kokous on ehdottanut johtokunnan jäseniksi.

Johtokuntien jäsenten kelpoisuusehdoista ja toimikaudesta sekä muista johtokuntaa koskevista asioista on tarkoitus säätää asetuksella.

6 §. Yksityismetsätalouden edistämisen ja valvonnan katsotaan olevan luonteeltaan sellaisia julkisoikeudellisia tehtäviä, jotka tulee rahoittaa valtion varoin. Valtionavut tulee käyttää laissa ja asetuksessa sekä niiden nojalla lautakunnille annettaviin tehtäviin.

Asetuksella on tarkoitus antaa keskusmetsälautakuntien ja metsälautakuntien toimintaa ja taloutta koskevat tarkemmat säännökset. Yleisperiaatteena tulisi olemaan lautakuntien toiminnan ja talouden suunnittelussa noudatettavan menettelyn lähentäminen valtion hallinnossa sovellettaisiin menettelytapoihin. Lautakuntien tulisi laatia useamman vuoden kattavia toiminta- ja taloussuunnitelmia noudattaen soveltuvin osin niitä

ohjeita, joita valtion viranomaisia varten annetaan. Määrärahojen ottamiseksi valtion vuotuisen tulo- ja menoarvioon lautakunnille myönnettäviä valtionavustuksia varten keskusmetsälautakunnat toimittaisivat esityksensä maa- ja metsätalousministeriölle.

Tulo- ja menoarvion tultua vahvistetuksi maa- ja metsätalousministeriö vahvistaisi metsähallitusta kuultuaan keskusmetsälautakuntien ja metsälautakuntien toimintasuunnitelmat, joiden perusteella metsähallitus edelleen vahvistaisi kunkin lautakunnan talousarvion valtionavun ennakoiden myöntämistä ja lopullista vahvistamista varten.

Metsähallitus myöntäisi ja maksaisi 1 momentissa tarkoitetut valtionavut ja valvoisi niiden käyttöä eli toimisi edelleen lautakuntien tilivirastona. Metsähallitus vahvistaisi nykyisen käytännön mukaisesti lautakuntien valtionavun lopullisen määrän saatuaan niiden tilinpäätökset.

Metsähallituksen asiana olisi antaa ohjeita valtionavun käytöstä ja lautakuntien tilinpidosta. Lautakuntien menoista 85 prosenttia koostuu toimihenkilöiden palkkausmenoista ja matkakustannusten korvauksista, joiden osalta on noudatettava yksityisten valtionapulaitosten toimiehtosopimuksen määräyksiä.

7 §. Asetuksella on tarkoitus voimassa olevan käytännön mukaisesti säätää, että metsälautakunnat voisivat tarvittaessa antaa ammattiapua maanomistajille yksityismetsätalouden piiriin kuuluvissa tehtävissä. Tämä tehtävä ei olisi lautakuntien ensisijaisia tehtäviä, vaan tarkoitettu täydentämään metsänhoitoyhdistysten toimintaa siellä, missä ne eivät voi voimavarojen ja muiden toimintaedellytystensä puutteellisuuksien vuoksi ammattiaputarvetta riittävästi tyydyttää. Lautakuntien ammattiavun tarvetta on ilmennyt ennen muuta Pohjois- ja Koillis-Suomen alucilla.

Maa- ja metsätalousministeriö määräisi ammat tiavusta veloitettavien toimitusmaksujen perusteet, ja maksujen tulisi vastata ammattiavun antamisesta metsälautakunnalle aiheutuvia keskimääräisiä kokonaiskustannuksia. Toimitusmaksut voisivat olla nykyiseen tapaan kokonaiskustannuksia alempia, jos yksityismetsätalouden edistäminen, alueen sijainti tai muu erityinen syy sitä vaatisi. Toimitusmaksujen alentaminen muun erityisen syyn perusteella voisi tulla kysymykseen esimerkiksi silloin, kun ammattiapua annetaan myrskyn tai muun senkaltaisen luonnononnettomuuden johdosta.

8 §. Keskusmetsälautakunnat ja metsälautakunnat olisivat itsenäisiä oikeushenkilöitä enti-

seen tapaan. Lautakunnat eivät kuitenkaan saisi harjoittaa kauppaa ostamalla ja myymällä metsänhakkuuoikeuksia tai puutavaraa eivätkä harjoittaa muutakaan elinkeinotoimintaa, joka ei liity lautakunnan tarkoituksen toteuttamiseen.

9 §. Keskusmetsälautakuntien ja metsälautakuntien menot rahoitetaan pääosin valtion varoin. Lautakuntien valvontatehtävät ovat luonteeltaan julkisoikeudellisia. Mainituista syistä on katsottu perustelluksi jatkaa käytäntöä, jonka mukaan lautakuntien johtokuntien jäsenet ja toimihenkilöt ovat virkavastuun alaisia hoitaessaan lautakuntien varainkäyttöön ja lainvalvontaan liittyviä tehtäviä.

10 §. Lainkohta sisältää määräykset lautakuntien hallinnon ja tilien tarkastuksesta. Kullakin lautakunnalla olisi kaksi varsinaista tilintarkastajaa. Heidät määräisi lautakuntien tilivirastona toimiva metsähallitus. Toinen tilintarkastajista tulisi määrätä asianomaisen lautakunnan ehdotuksesta. Lisäksi kullakin lautakunnalla olisi niiden itsensä valitsema valvontatilintarkastaja, jonka tehtävänä valvonnan ja tarkastuksen ohella olisi lautakuntien tilinpitoa ja taloutta koskeva ohjaus ja neuvonta.

11 §. Keskusmetsälautakunnat ja metsälautakunnat voisivat entiseen tapaan perustaa rahastoja palveluksessaan olevien henkilöiden ja näiden omaisten eläketurvan järjestämiseksi. Eläke-etujen perusteet vahvistaisi maa- ja metsätalousministeriö noudattaen valtiolla vastaavissa tapauksissa sovellettuja periaatteita. Ministeriölle nykyisin kuuluva tehtävä vahvistaa myös lautakuntien palkkausetujen perusteet on jäänyt toimiehtosopimusjärjestelmän myötä pois.

12 §. Kun kunnanmetsälautakunnat ehdotetaan lakkautettaviksi, ehdotetaan kunkin metsälautakunnan toimintapiiriin perustettavaksi katselmustoimikunta lähinnä yksityismetsälaissa ja metsänparannuslaissa tarkoitettuja katselmustoimituksia varten. Asetuksella on tarkoitus muun muassa säätää, että katselmustoimikunta toimii kolmijäsenisenä. Jäsenistä yhden määräisi maa- ja metsätalousministeriö, yhden edustaessa metsänomistajaa ja yhden ollessa metsälautakunnan toimihenkilö.

13 §. Tilakohtainen metsätaloussuunnitelma sisältää sellaisia metsätaloudenharjoittajan elinkeinotoimintaa koskevia tietoja, jotka muissa vastaavissa yhteyksissä eivät ole julkisia. Tämän vuoksi ehdotetaan säädettäväksi, että keskusmetsälautakunnat ja metsälautakunnat eivät saa antaa metsätaloussuunnitelmaan sisältyviä tilakoh-

taisia tietoja ulkopuolisille ellei tilan omistaja ole antanut siihen suostumustaan tai ellei asiasta asetuksella toisin säädetä. Salassapitovelvollisuus ei koskisi alueellisen metsätaloussuunnittelun tietoja eikä myöskään muita senkaltaisia tietoyhdistelmiä, jotka eivät ole tilakohtaisesti yksilöitävissä.

14 §. Maa- ja metsätalousministeriölle kuuluisi kuten tähänkin asti tämän lain noudattamisen ylin johto ja valvonta.

2. Tarkemmat säännökset ja määräykset

Tarkemmat säännökset lain täytäntöönpanosta annettaisiin asetuksella. Keskusmetsälautakunnista ja metsälautakunnista annettava asetus on valmisteilla maa- ja metsätalousministeriössä. Yksityiskohtaiset lautakuntien toimintaa koskevat määräykset tulevat sisältymään keskusmetsälautakuntien ja metsälautakuntien työjärjestyksiin. Maa- ja metsätalousministeriö vahvistaisi keskusmetsälautakuntien työjärjestykset ja mää-

räisi perusteet metsälautakuntien työjärjestyksille.

Lakiehdotuksen 2 §:n mukaan valtioneuvosto vahvistaisi keskusmetsälautakuntien toiminta-alueet ja metsälautakuntien lukumäärän ja toimintapiirit. Metsälautakuntien toimintapiirien kohdalta tullaan selvittämään, missä määrin niitä voidaan lähentää läänien rajoihin.

Asetuksella on tarkoitus säätää, että keskusmetsälautakunta antaa tarkemmat määräykset lakiehdotuksen 5 §:n 1 momentissa tarkoitetun metsänhoitoyhdistysten edustajien kokouksen toimeenpanosta.

3. Voimaantulo

Laki on tarkoitettu tulemaan voimaan 1 päivänä heinäkuuta 1986.

Edellä esitetyn perusteella annetaan Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraava lakiehdotus:

Laki

keskusmetsälautakunnista ja metsälautakunnista

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 §

Yksityismetsätalouden edistämistä ja, sen mukaan kuin siitä on erikseen säädetty, yksityismetsätaloutta koskevien lakien noudattamisen valvontaa koskevia tehtäviä hoitavat keskusmetsälautakunnat ja metsälautakunnat.

Yksityismetsätaloudella tarkoitetaan tässä laissa muuta kuin valtion harjoittamaa metsätaloutta.

2 §

Keskusmetsälautakuntia on kaksi, toinen pääasiallisesti suomenkielistä ja toinen pääasiallisesti ruotsinkielistä aluetta varten. Niiden toimintalueet määrää valtioneuvosto.

Metsälautakuntien lukumäärän ja toimintapiirit määrää valtioneuvosto.

3 §

Keskusmetsälautakunnat ovat metsähallituksen valvonnan alaisia. Keskusmetsälautakunta ohjaa ja valvoo metsälautakunnan toimintaa. Metsänparannustoiminnan osalta noudatetaan kuitenkin, mitä metsänparannuslaissa (/) on säädetty.

4 §

Keskusmetsälautakunnan ylintä johtoa varten on johtokunta, johon kuuluu yksitoista jäsentä. Kullakin jäsenellä on henkilökohtainen varajäsen. Jäsenistä yksi on keskusmetsälautakunnan johtaja, jonka varajäsenenä on keskusmetsälautakunnan apulaisjohtaja. Valtioneuvosto määrää johtokunnan muut jäsenet ja varajäsenet. Jäsenistä yhden tulee olla valtion edustaja. Muista jäsenistä viisi on määrättävä edustavimman metsänomistajien järjestön, kaksi edustavimman metsäteollisuuden järjestön ja kaksi edustavimman metsätyöntekijöiden järjestön ehdottamista henkilöistä. Mitä edellä on säädetty jäsenistä, koskee vastaavasti varajäseniä.

Johtokunta valitsee keskuudestaan puheenjohtajan ja varapuheenjohtajan. Keskusmetsälautakunnan johtajaa ei saa valita johtokunnan puheenjohtajaksi eikä varapuheenjohtajaksi.

5 §

Metsälautakunnan ylintä johtoa varten on johtokunta, johon kuuluu kahdeksan jäsentä. Kullakin jäsenellä on henkilökohtainen varajäsen. Johtokunnan jäsenet varajäsenineen määrää maa- ja metsätalousministeriö. Johtokunnassa tulee olla kaksi valtion edustajaa. Muista jäsenistä neljä on määrättävä asianomaisen metsälautakunnan toimintapiirissä toimivien metsänhoitoyhdistysten edustajien kokouksen, yksi edustavimman metsäteollisuuden järjestön ja yksi edustavimman metsätyöntekijöiden järjestön ehdottamista henkilöistä. Mitä edellä on säädetty jäsenistä, koskee vastaavasti varajäseniä.

Johtokunta valitsee keskuudestaan puheenjohtajan ja varapuheenjohtajan. Nämä on valittava jäsenistä, jotka on määrätty 1 momentissa tarkoitettujen kokouksen ehdotuksesta.

6 §

Valtion tulo- ja menoarvioon otetaan vuosittain määräraha, jonka puitteissa keskusmetsälautakunnille ja metsälautakunnille suoritetaan valtionapua niille annetuista tehtävistä aiheutuviin kulutus- ja sijoitusmenoihin sen mukaan kuin asetuksella tarkemmin säädetään.

Metsähallitus myöntää ja maksaa 1 momentissa tarkoitettujen valtionavut sekä valvoo niiden käyttöä.

7 §

Metsälautakunnan antamasta ammattiavusta peritään maa- ja metsätalousministeriön määräämien perusteiden mukaiset toimitusmaksut. Toimitusmaksujen suuruuden tulee vastata ammattiavun antamisesta metsälautakunnalle aiheutuvia keskimääräisiä kokonaiskustannuksia. Toimitusmaksut voidaan kuitenkin määrätä kokonaiskustannuksia alemmiksi, milloin sitä yksityismetsätalouden edistämisen tai alueen sijainnin kannalta taikka muusta erityisestä syystä on pidettävä tarkoituksenmukaisena.

8 §

Keskusmetsälautakunta ja metsälautakunta voivat hankkia oikeuksia ja tehdä sitoumuksia sekä hakea, kantaa ja vastata tuomioistuimissa ja

muiden viranomaisten luona. Ne eivät kuitenkaan saa harjoittaa kauppaa ostamalla ja myymällä metsänhakkuu oikeuksia tai puutavaraa eivätkä harjoittaa muutakaan elinkeinotoimintaa, joka ei liity lautakunnan tarkoituksen toteuttamiseen.

9 §

Keskusmetsälautakunnan ja metsälautakunnan johtokunnan jäsen ja toimihenkilö toimivat lautakunnalle annetuissa lainvalvontatehtävissä sekä varojen käytössä virkamiehen vastuulla.

10 §

Hallinnon ja tilien tarkastamista varten keskusmetsälautakunnalla ja metsälautakunnalla on oltava kaksi neljäksi vuodeksi kerrallaan valittua tilintarkastajaa varamiehineen sekä vuodeksi kerrallaan valittu valvontatilintarkastaja. Tilintarkastajat määrää metsähallitus. Toisen heistä on oltava asianomaisen keskusmetsälautakunnan tai metsälautakunnan ehdottama. Valvontatilintarkastajan valitsee asianomainen keskusmetsälautakunta tai metsälautakunta. Valvontatilintarkastajan tehtävistä säädetään asetuksella.

11 §

Keskusmetsälautakunnat ja metsälautakunnat voivat palveluksessaan olevien henkilöiden ja näiden omaisten eläketurvan järjestämistä varten perustaa rahastoja. Näissä rahastoissa voi olla mukana myös muita yksityismetsätalouden piirissä toimivia työnantajia.

Maa- ja metsätalousministeriö vahvistaa keskusmetsälautakunnan ja metsälautakunnan palveluksessa olevien toimihenkilöiden eläke-etujen perusteet.

12 §

Kunkin metsälautakunnan toimintapiirissä on, sen mukaan kuin asetuksella tarkemmin säädetään, katselmustoimikunta, jonka tehtävänä on suorittaa sille erikseen laissa tai asetuksessa annettut tehtävät.

13 §

Keskusmetsälautakunnat ja metsälautakunnat eivät saa antaa metsätaloussuunnitelmaan sisältyviä tilakohtaisia tietoja ulkopuolisille, ellei tilan omistaja ole antanut siihen suostumustaan tai ellei asiasta asetuksella toisin säädetä.

14 §

Tämän lain noudattamisen ylin johto ja valvonta kuuluu maa- ja metsätalousministeriölle.

15 §

Tarkemmat säännökset tämän lain täytäntöönpanosta annetaan asetuksella.

16 §

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 198 .

Tällä lailla kumotaan metsälautakunnista 15 päivänä syyskuuta 1967 annettu laki (411/67), kuitenkin siten, että piirimetsälautakunnat jatkavat lain tultua voimaan toimintaansa metsälautakuntina. Tämän lain tullessa voimaan siirtyvät piirimetsälautakunnilla olleet varat ja velat sekä oikeudet ja velvollisuudet metsälautakunnille.

Mitä piirimetsälautakunnista on muualla säädetty tai määrätty, koskee tämän lain tultua voimaan vastaavasti metsälautakuntia.

Ennen lain voimaantuloa voidaan ryhtyä sen täytäntöönpanon edellyttämiin toimenpiteisiin.

Helsingissä 29 päivänä marraskuuta 1985

Tasavallan Presidentti

MAUNO KOIVISTO

Maa- ja metsätalousministeri Toivo Yläjärvi

